

Arrest

nr. 282 421 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarige dochter, D.B.E.

1.2. Op 1 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.01.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind de genaamde D. B.E. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Er dient in deze aan twee voorwaarden voldaan te worden: om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient een vreemdeling niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene is tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 14.07.2015 en hem betekend op 15.07.2015.

Betrokkene werd de toegang tot het grondgebied ontszegd en dit hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene conform de beslissing tot verwijdering (dd. 14.07.2015) die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Betrokkene werd op datum van 12.07.2016 gerepatrieerd naar zijn herkomstland. Echter, op 3 januari 2022 dient betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in. Gezien dit gegeven blijkt dat betrokkene zijn inreisverbod niet gerespecteerd heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan. Eens tot een inreisverbod is beslist wordt betrokkene niet verondersteld nog langer op Belgische grondgebied te verblijven en kan bijgevolg geen verblijfsrecht aangevraagd worden, dit vloeit voort uit de bepalingen van art. 44decies §4 van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven. Bovendien dient de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang of verblijf in het Rijk. Kortom, betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13) te verlaten en aan het inreisverbod (bijlage 13sexies), hem beiden betekend op 15.07.2015.

Zoals eerder vermeld, heeft betrokkene conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar niet verlaten. Hij is gerepatrieerd op datum van 12.07.2016. Echter is hij te vroeg teruggekeerd zonder eerst opheffing te vragen van zijn inreisverbod. Dat blijkt uit zijn rijksregister, want op 3.01.2022 werd betrokkene alweer vermeld op het adres van J., K.B. (...), zijnde de moeder van zijn kind. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van één Belgische minderjarige kind zijnde, D.B.E. (...).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Vooreerst kan opgemerkt worden dat er reeds met betrokkenes gezinssituatie rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een

minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met mevrouw J. (...) en samen een kind hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene vroeg op 29.04.2003 de vestiging aan als gezinslid van een burger van de Unie/Belg. Er werd geen uitstel genomen om de relatie te controleren, waardoor hij vanaf 29.05.2003 zijn IK Vreemdelingen had kunnen afhalen. Betrokkene heeft zich echter nooit aangeboden.

Tussen de datum van vrijstelling op 19.10.2004 en de opsluiting op 7.03.2006 zit meer dan 1 jaar waarbij betrokkene zich in geen enkele gemeente heeft aangemeld om de inschrijving in orde te brengen. Voor zover betrokkene dus houder was van het verblijfsrecht, is hij dat toen kwijtgeraakt door de afwezigheid van meer dan 1 jaar (wettelijke basis art. 19 van de wet van 15.12.1980). Betrokkene heeft nooit een legale verblijfssituatie gehad in België. Op basis van de verblijfshistoriek van betrokkene en zijn gezin, waarbij aanvraag na aanvraag negatief werd beoordeeld, blijkt dat het gezinsleven zich afspeelde tijdens illegaal verblijf. Betrokkene was zich bewust van zijn illegale precare situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf nadat zijn asielaanvraag meerdere malen werden geweigerd en alle andere verblijfsaanvragen negatief werden beoordeeld. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Betrokkene dient nu een aanvraag gezinshereniging in om wellicht een gezinsleven uit te bouwen met zijn minderjarig Belgische kind waar hij nu een gezamenlijke vestiging heeft. Daarbij dient evenwel opgemerkt te worden, mede gezien de leeftijd van het kind kunnen we ervan uitgaan dat zij dagelijks naar school gaat en de scholen in België steeds voor- en naschoolse opvang voorzien. Zelfs tijdens de vakantie zijn er mogelijkheden om de kinderen naar opvangprojecten te laten gaan. Er dient opgemerkt te worden dat de moeder van het kind de voornaamste zorgdrager was toen betrokkene niet in het Rijk aanwezig was.

Het gaat in deze slechts om een tijdelijke maatregel. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Dit werd reeds aangetoond toen betrokkene gerpatrieerd werd en enige tijd niet aanwezig was in het Rijk. Niets sluit uit dat zij via de huidige moderne communicatiemiddelen contact blijven onderhouden en niets belet hen om tijdens schoolvakanties betrokkene te bezoeken. Het is trouwens betrokkene die zich niet aan de regels heeft gehouden na talrijke weigeringen van verblijf, feiten van openbare orde heeft gepleegd en zo een inreisverbod heeft verkregen, dewelke hij dan vervolgens niet heeft nageleefd zoals voorgeschreven. Dit alles heeft hem nu in deze precare situatie gebracht. Het gegeven dat betrokkene hier reeds lang verblijft, impliceert niet zomaar dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Zoals gesteld, dient overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind(eren) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind(eren) te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Het kind is heden bijna 8 jaar. Het is redelijk te stellen dat mevrouw J. (...) de primaire en continue zorgdrager voor het kind is. Het is dus redelijk te stellen dat het kind reeds in het verleden haar vader fysiek niet in haar nabijheid heeft gehad, en zij ook toenertijd contact met hem moest hebben onderhouden op andere manieren waardoor er heden een dermate gezinsband is op basis waarvan betrokkene heden een verblijfsaanvraag indient. Niets belet dat betrokkene desgevallend dus ook in de toekomst verder - desgevallend tijdelijk - vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kind. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd. De moeder en de kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder - en al dan niet tijdelijk - alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische

voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang enz. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk aan te passen en om contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind mogelijks een band heeft met de vader, echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en het kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg te staan. Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Wat betreft het belang van het kind werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene gevolg gegeven heeft aan het hem opgelegde inreisverbod. In tussentijd kunnen betrokkenen hun gezinsleven zo inrichten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Indien betrokkene en mevrouw J. (...) voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Nergens uit het dossier blijkt dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn kind te vrijwaren. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor (de) het kind(eren) niet op zich zou kzn nemen. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgische kind ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld.

Betrokkene beschikt niet over het recht op binnenkomst, gezien hij nog steeds onder inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst zijn door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing, in geen enkel punt van de motivering het belang van het kind, nochtans verankerd in onze Grondwet, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Verdrag inzake de rechten van het kind, vermeldt.

Terwijl, uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker de vader is van het minderjarig Belgisch kind en dat hij een affectieve band met het kind onderhoudt.

Dat het artikel 22bis van de Grondwet als volgt luidt: (...)

Dat artikel 24.2 van voormeld Handvest stelt dat (...)

Dat artikel 3.1 van het Verdrag van 20 november 1989 stelt dat (...)

Dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 voorziet dat (...)

Dat in casu, het belang van het kind vereist dat een gezinsleven tot stand wordt gebracht, hetgeen zich dient te verwezenlijken door de toelating van een verblijfsvergunning van de verzoeker. De verzoeker heeft uiteindelijk voor deze weg gekozen om terug bij zijn familie te zijn en te zorgen dat hij terug een belangrijke rol kan spelen in het leven van zijn kind.

Dat het EHRM reeds gesteld heeft dat “(...) het opsplitsen van een familie een zeer zware inmenging betekend. Dergelijke maatregel dient dan ook geënt zijn op voldoende gewichtige overwegingen in het belang van het kind.” (EHRM 24 maart 1988, Olsson t. Zweden I, Series A vol. 130, pp. 33-34, § 72); Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie recentelijk artikel 20 van het VWEU als volgt heeft geïnterpreteerd:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

- het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd;

- wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen - waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is - voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

- wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet

voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan;

- het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld;

- het niet van belang is dat het tegen de derdelander uitgevaardigde inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de derdelander zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende, en

- het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt." (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., zaak C-82/16, EU:C:2018:308; eigen vetdruk);

Dat er op generlei wijze uit het administratief dossier en nog minder uit de motivering van de aangevochten beslissing blijkt dat de tegenpartij, bij het nemen van de beslissing, het belang van het kind als primordiale overweging vooropgesteld, gezien ze er op geen enkele vermelding van doet, aldus een inbreuk plegend op artikel 22bis van de Grondwet, artikel 24.2 van voormeld Handvest en op artikel 3.1. van het Verdrag van 20 november 1989 alsook op artikel 71/13 van de Wet van 15 december 1980;

Dat de tegenpartij in casu geen rekening gehouden heeft met de leeftijd noch de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, noch de graad van affectieve band met elkeen der ouders van de minderjarige kinderen en zelf nog minder met het risico dat voor het evenwicht van het jong minderjarig kind zou ontstaan indien verzoeker van haar gescheiden zou worden;

Dat de tegenpartij dan ook artikel 20 VWEU geschonden heeft door de uitleg die eraan gegeven werd door het EHV in zijn arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a., dossier C-82/16, EU:C:2018:308 niet na te leven;

Dat de tegenpartij evenmin rekening gehouden heeft met artikel 8 van het EVRM dat voor eenieder het respect en bescherming van het privé-en familieleven voorziet;

Dat "voor een ouder en zijn kind het samen zijn een fundamenteel onderdeel van het familiaal leven in de zin van artikel 8 van het Verdrag uitmaakt (zelfs indien de relatie tussen de ouders verbroken zou zijn geweest) en interne maatregelen die hen daarin hinderen een inmenging uitmaken in het recht beschermd door artikel 8 van het Verdrag" (Monory c. Roemenië en Hongarije, §70; Zorica Jovanovic C. Servië, §68; Kutzner c. Duitsland, §58; Elsholz c. Duitsland [GC], §43; K. et T. c. Finland [GC], §151);

Dat de tegenpartij, door het weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker, deze laatste verhindert samen te zijn met zijn kind en de familiale relatie tussen hem en zijn kind in gevaar brengt gezien hij niet meer wettelijk toegelaten is om op het Belgisch grondgebied te verblijven bij zijn familie;

Dat de tegenpartij zelfs zo ver durft te gaan als te stellen dat "Het gaat in deze slechts om een tijdelijke regel. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Dit werd reeds aangetoond toen betrokkene gerepatriëerd werd en enige tijd niet aanwezig was in het rijk. Niets sluit dat via de huidige moderne communicatiemiddelen contact blijven onderhouden en niets belet hen om tijdens schoolvakanties betrokkene te bezoeken.";

Dat de tegenpartij, door dergelijke zaak te stellen, de noodzakelijkheid van een regelmatig, rechtstreeks contact tussen een vader en diens minderjarig kind minimaliseert, hierbij zelfs zo ver gaand als te overwegen dat de moderne communicatiemiddelen zouden kunnen verhelpen aan het wegnemen van een vader van zijn kind gedurende de resterende tijd;

Dat de tegenpartij aldus artikel 8 EVRM, dat voorziet in het recht op respect voor het familiaal leven, waaronder het recht van het kind om bij zijn twee ouders te zijn, schendt;

Dat de tegenpartij, door die verschillende artikels te schenden, haar verplichting tot formele motivering, welke vereist dat de motivering adequaat is, niet nakomt en zodoende ook artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 schendt;

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) enerzijds en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, anderzijds.

3.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag heeft geweigerd omdat de verzoekende partij dient te beschikken over het recht tot binnenkomst in België, maar zij dit recht tijdelijk is ontzegd gezien zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van acht jaar genomen op 14 juli 2015 en gezien zij op 12 juli 2016 gerepatriëerd werd naar haar land van herkomst, doch niet blijkt dat zij het Belgische grondgebied gedurende acht jaar verlaten heeft daar zij op 3 januari 2022 een nieuwe aanvraag gezinshereniging indient en niet blijkt dat zij de opheffing heeft bekomen. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat nog dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend doch dat *in casu* niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of de opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, haar Belgisch kind ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, dat de afhankelijkheidsrelatie vereist om een afgeleid verblijfsrecht te bekomen niet kan worden vastgesteld.

3.5. De verzoekende partij betwist ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins dat zij het voorwerp uitmaakt van voornoemd inreisverbod en dat zij aldus niet voldoet aan het recht op binnenkomst in België noch dat bij een verblijfsaanvraag zoals vermeld in punt 1.1. waarbij de aanvrager het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod een afhankelijkheidsonderzoek dient te worden verricht om te oordelen of hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

De verzoekende partij is het oneens met de concrete motieven in de bestreden beslissing die weerslag geven van het afhankelijkheidsonderzoek dat in functie van haar Belgisch minderjarig kind werd gevoerd.

3.6. In het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het arrest K.A.), waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij gedeeltelijk in haar verzoekschrift citeert, worden een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.7. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij over de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar Belgisch minderjarig kind als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van één Belgische minderjarige kind zijnde, D.B.E. (...).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Vooreerst kan opgemerkt worden dat er reeds met betrokkenes gezinssituatie rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met mevrouw J. (...) en samen een kind hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd: Betrokkene vroeg op 29.04.2003

de vestiging aan als gezinslid van een burger van de Unie/Belg. Er werd geen uitstel genomen om de relatie te controleren, waardoor hij vanaf 29.05.2003 zijn IK Vreemdelingen had kunnen afhaken. Betrokkene heeft zich echter nooit aangeboden.

Tussen de datum van vrijstelling op 19.10.2004 en de opsluiting op 7.03.2006 zit meer dan 1 jaar waarbij betrokkene zich in geen enkele gemeente heeft aangemeld om de inschrijving in orde te brengen. Voor zover betrokkene dus houder was van het verblijfsrecht, is hij dat toen kwijtgeraakt door de afwezigheid van meer dan 1 jaar (wettelijke basis art. 19 van de wet van 15.12.1980). Betrokkene heeft nooit een legale verblijfssituatie gehad in België. Op basis van de verblijfshistoriek van betrokkene en zijn gezin, waarbij aanvraag na aanvraag negatief werd beoordeeld, blijkt dat het gezinsleven zich afspeelde tijdens illegaal verblijf. Betrokkene was zich bewust van zijn illegale precare situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf nadat zijn asielaanvraag meerdere malen werden geweigerd en alle andere verblijfsaanvragen negatief werden beoordeeld. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Betrokkene dient nu een aanvraag gezinshereniging in om wellicht een gezinsleven uit te bouwen met zijn minderjarig Belgische kind waar hij nu een gezamenlijke vestiging heeft. Daarbij dient evenwel opgemerkt te worden, mede gezien de leeftijd van het kind kunnen we ervan uitgaan dat zij dagelijks naar school gaat en de scholen in België steeds voor- en naschoolse opvang voorzien. Zelfs tijdens de vakantie zijn er mogelijkheden om de kinderen naar opvangprojecten te laten gaan. Er dient opgemerkt te worden dat de moeder van het kind de voornaamste zorgdrager was toen betrokkene niet in het Rijk aanwezig was.

Het gaat in deze slechts om een tijdelijke maatregel. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Dit werd reeds aangetoond toen betrokkene gerpatrieerd werd en enige tijd niet aanwezig was in het Rijk. Niets sluit uit dat zij via de huidige moderne communicatiemiddelen contact blijven onderhouden en niets belet hen om tijdens schoolvakanties betrokkene te bezoeken. Het is trouwens betrokkene die zich niet aan de regels heeft gehouden na talrijke weigeringen van verblijf, feiten van openbare orde heeft gepleegd en zo een inreisverbod heeft verkregen, dewelke hij dan vervolgens niet heeft nageleefd zoals voorgeschreven. Dit alles heeft hem nu in deze precare situatie gebracht. Het gegeven dat betrokkene hier reeds lang verblijft, impliceert niet zomaar dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Zoals gesteld, dient overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind(eren) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind(eren) te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Het kind is heden bijna 8 jaar. Het is redelijk te stellen dat mevrouw J. (...) de primaire en continue zorgdrager voor het kind is. Het is dus redelijk te stellen dat het kind reeds in het verleden haar vader fysiek niet in haar nabijheid heeft gehad, en zij ook toenertijd contact met hem moest hebben onderhouden op andere manieren waardoor er heden een dermate gezinsband is op basis waarvan betrokkene heden een verblijfsaanvraag indient. Niets belet dat betrokkene desgevallend dus ook in de toekomst verder - desgevallend tijdelijk - vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kind. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd. De moeder en de kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder - en al dan niet tijdelijk - alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang enz. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk aan te passen en om contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind mogelijks een band heeft met de vader, echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie

zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en het kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg te staan. Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Wat betreft het belang van het kind werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene gevolg gegeven heeft aan het hem opgelegde inreisverbod. In tussentijd kunnen betrokkenen hun gezinsleven zo inrichten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Indien betrokkene en mevrouw J. (...) voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Nergens uit het dossier blijkt dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn kind te vrijwaren. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor (de) het kind(eren) niet op zich zou kzn nemen. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgische kind ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld."

3.8. De verzoekende partij stelt dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat zij de vader is van het minderjarig Belgisch kind, wat in de bestreden beslissing wordt bevestigd als volgt: *"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van één Belgische minderjarige kind zijnde, D.B.E."*. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Dit is conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest K.A. Er moet immers een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat zij een affectieve band met het kind onderhoudt, kan zij niet worden gevolgd. In het administratief dossier bevinden zich in dit verband slechts twee relevante documenten, met name een uittreksel uit de geboorteakte van D.B.E., de Belgische minderjarige dochter van de verzoekende partij, en een attest van gezinssamenstelling van 13 april 2022. Uit het uittreksel van de geboorteakte van D.B.E. blijkt enkel dat de verzoekende partij haar vader is. Uit het attest van gezinssamenstelling blijkt slechts dat de verzoekende partij en haar dochter sedert 3 januari 2022 op hetzelfde adres zijn ingeschreven, wat tevens wordt geschetst in de bestreden beslissing, met name als volgt: *"Hij is gerepatrieerd op datum van 12.07.2016. Echter is hij te vroeg teruggekeerd zonder eerst opheffing te vragen van zijn inreisverbod. Dat blijkt uit zijn rijksregister, want op 3.01.2022 werd betrokkene alweer vermeld op het adres van J., K.B. (...), zijnde de moeder van zijn kind. (...) Betrokkene dient nu een aanvraag gezinshereniging in om wellicht een gezinsleven uit te bouwen met zijn minderjarig Belgische kind waar hij nu een gezamenlijke vestiging heeft."* Uit voorgaande stukken noch uit enig ander stuk uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een affectieve band met haar dochter onderhoudt zodat haar betoog in die zin dan ook niet dienstig is. Ook blijkt, gelet op de repatriëring op 12 juli 2016 en het terug op het adres van de partner en het kind ingeschreven staan sinds 3 januari 2022, niet dat er *in casu* sprake is van een duurzame samenwoning, gekenmerkt door stabiliteit en continuïteit, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

Hoewel er uit het administratief dossier geen affectieve band blijkt en er geen sprake is van een duurzame samenwoning, gekenmerkt door stabiliteit en continuïteit, wordt in de bestreden beslissing overgegaan tot een afhankelijkheidsonderzoek daar de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging indient wellicht om een gezinsleven uit te bouwen met haar kind waarmee zij nu een gezamenlijke vestiging heeft en wordt onder meer gemotiveerd dat niet wordt betwist dat het kind mogelijks een band heeft met de vader, dat echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven, het niet aannemelijk is dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder, dat niet kan blijken dat de aanwezigheid van de verzoekende partij onontbeerlijk is opdat het kind verder in België zou kunnen blijven, dat niets uitsluit dat de moeder en het kind in België verblijven en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, dat dit een gezinsleven met het kind niet hoeft in de weg te staan, dat de verzoekende partij verder contacten kan onderhouden om zo haar vaderrol te kunnen blijven opnemen en dat niets uitsluit dat een contactregeling wordt getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of via occasionele bezoeken aan haar in het buitenland. In de bestreden beslissing wordt ook gemotiveerd dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar kind blijkt te bestaan in de zin dat haar aanwezigheid in het Rijk werkelijk vereist is, dat haar kind acht jaar is, dat mevrouw J. de primaire en continue zorgdrager is voor het kind en dat het kind reeds in het verleden haar vader fysiek niet in haar nabijheid heeft gehad, en zij ook toen contact met haar moest onderhouden op andere manieren. Door louter te beweren dat zij een affectieve band met het kind onderhoudt, toont de verzoekende partij niet aan dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek onzorgvuldig is, noch dat de overwegingen in dit kader foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.9. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij *in casu* geen rekening heeft gehouden met “*de leeftijd, noch de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, noch de graad van affectieve band met elkeen der ouders van de minderjarige kinderen en zelf nog minder met het risico dat voor het evenwicht van het jong minderjarig kind zou ontstaan indien verzoeker van haar gescheiden zou worden*”, maar gaat daarmee voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij, dat dit reeds werd aangetoond toen zij gerepatriëerd werd en enige tijd niet aanwezig was in het Rijk, dat niets uitsluit dat zij via de moderne communicatiemiddelen contact blijven onderhouden en dat niets het kind belet om de verzoekende partij te bezoeken tijdens schoolvakanties, dat het kind heden bijna acht jaar is, dat het redelijk te stellen is dat mevrouw J. de primaire en continue zorgdrager voor het kind is, dat het kind reeds in het verleden haar vader fysiek niet in haar nabijheid heeft gehad, en zij ook toen contact met hem moest onderhouden op andere manieren, dat niets de verzoekende partij belet om in de toekomst verder, desgevallend tijdelijk, vanuit het herkomstland nauwe contacten te onderhouden met haar kind, dat ervan uit kan gegaan worden, mede gelet op de leeftijd van het kind, dat het kind dagelijks naar school gaat en de scholen in België voor- en naschoolse opvang voorzien, dat er ook tijdens de vakanties opvangprojecten mogelijk zijn, dat de moeder de voornaamste zorgdrager was toen de verzoekende partij niet in het Rijk aanwezig was, dat niet blijkt dat de moeder niet in staat is om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder alleen te dragen, dat zij zich kan laten bijstaan door familie en vrienden en zij zelf voldoende zelfredzaam is, dat het kind nog voldoende jong is om zich tijdelijk aan te passen en om contacten te onderhouden van op afstand waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de al dan niet tijdelijke afwezigheid van de vader, dat er niet wordt betwist dat het kind mogelijks een band heeft met de vader, dat echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven het niet aannemelijk is dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder, dat nergens uit het dossier blijkt dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen, dat evenmin kan blijken dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België, dat niets uitsluit dat de moeder en het kind verder in België verblijven en zij een andere verblijfplaats kiest, dat dat op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg hoeft te staan, dat zij verder contacten kan onderhouden om zo haar vaderrol te kunnen (blijven) opnemen, dat niets immers uitsluit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan haar in het buitenland, minstens tot op het moment dat zij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en zij legaal kan terugkeren naar België en dat het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan om al deze redenen als zeer laag wordt ingeschat. Met haar algemeen betoog slaagt zij er niet in voornoemde concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten noch toont zij aan dat deze motieven in het licht van het arrest K.A. foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing in geen enkel punt van de motivering het belang van het kind, nochtans verankerd in onze Grondwet, het Handvest en het Kinderrechtenverdrag vermeldt, dat er op generlei wijze uit het administratief dossier en nog minder uit de motivering van de aangevochten beslissing blijkt dat de tegenpartij bij het nemen van de beslissing, het belang van het kind als primordiale overweging vooropgesteld heeft, gezien ze er geen enkele vermelding van doet. Door louter voor te houden dat het belang van kind niet als primordiale overweging werd vooropgesteld, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk. Daarenboven moet hoe dan ook worden gesteld, dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Het is dus niet zo dat het feit dat de verzoekende partij een kind heeft met wie zij een relatie onderhoudt inhoudt dat de verwerende partij niet vermog om een groter belang toe te kennen aan het algemeen belang dat is gediend met het laten respecteren van een in het raam van de verblijfswetgeving rechtsgeldig genomen beslissing dan aan de belangen van de verzoekende partij en diens gezinsleden.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat het belang van het kind *in casu* vereist dat een gezinsleven tot stand wordt gebracht, hetgeen zich dient te verwezenlijken door de toelating van een verblijfsvergunning, doet de verzoekende partij blijken dat ze het oneens is met voornoemde motieven van de bestreden beslissing, doch slaagt zij er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Er wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd, het weze herhaald, dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. De verzoekende partij toont met voorgaand betoog en met de uiteenzetting dat zij uiteindelijk voor deze weg heeft gekozen om terug bij haar familie te zijn en te zorgen dat zij terug een belangrijke rol kan spelen in het leven van haar kind, het tegendeel niet aan noch toont zij aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met het belang van het kind heeft besloten dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar kind blijkt te bestaan in die zin dat haar aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist en dat de afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen hier dus niet kan worden vastgesteld. Het loutere feit dat de verzoekende partij heeft gekozen om een verblijfsvergunning te vragen om terug bij haar familie te zijn en te zorgen dat zij terug een belangrijke rol kan spelen in het leven van haar kind, doet geen afbreuk aan de motieven dat er dient voldaan te zijn aan voorwaarden om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen en dat zij *in casu* niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

3.10. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 20 van het VWEU geschonden heeft door de uitleg die eraan gegeven werd door het Hof van Justitie in zijn arrest K.A. niet na te leven.

3.11. Waar de verzoekende partij nog wijst op een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet, van artikel 24.2 van het Handvest, van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 71/13 (lees: 74/13) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op wat volgt.

De Raad van State heeft over artikel 22*bis* van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Artikel 24.2 van het Handvest luidt als volgt:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”*

De rechten van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest, zijn aldus slechts van toepassing op beslissingen van de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*quod non in casu*) en op de lidstaten wanneer zij het recht van de Europese Unie ten uitvoer leggen. De thans bestreden beslissing strekt er enkel en alleen toe om de verzoekende partij het verblijfsrecht als ouder van een minderjarige Belg te weigeren. De verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen betekent dat het om een minderjarige Belg gaat die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf als burger van de Unie. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat haar Belgisch minderjarig kind ertoe genoopt zou zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. De bestreden beslissing houdt dan ook geenszins verband met de tenuitvoerlegging van het recht van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op artikel 24.2 van het Handvest.

In zoverre de verzoekende partij in het kader van het hoger belang van het kind de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij zich alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen en dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel maar een weigering van verblijf betreft.

Bovendien stelt de Raad vast, het weze herhaald, dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat er op generlei wijze uit het administratief dossier en nog minder uit de motivering van de aangevochten beslissing blijkt dat de tegenpartij bij het nemen van de beslissing het belang van het kind als primordiale overweging vooropgesteld heeft, gezien ze er geen enkele vermelding van doet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij uitgebreid is ingegaan op het hoger belang van het kind. De Raad herhaalt ook dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft en wijst op wat hieromtrent wordt toegelicht in punt 3.9.

3.12. De verzoekende partij meent verder dat de verwerende partij evenmin rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM, dat voor eenieder het respect voor en bescherming van het privé- en familieleven voorziet.

3.13. De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds heeft gesteld dat het opsplitsen van een familie een zeer zware inmenging betekent en dat dergelijke maatregel dan ook geënt dient te zijn op voldoende gewichtige overwegingen in het belang van

het kind, is in die zin niet dienstig. Bovendien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wel degelijk geënt op voldoende gewichtige overwegingen waarbij uitgebreid wordt ingegaan op de redenen waarom de beslissing niet ingaat tegen het hoger belang van het kind, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat voor een ouder en zijn kind samen zijn een fundamenteel onderdeel is van het familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM en maatregelen die hen daarin hinderen een inmenging uitmaken in het recht beschermd door voormelde bepaling en stelt dat de verwerende partij haar door het nemen van de thans bestreden beslissing verhindert samen te zijn met haar kind en de familiale relatie tussen haar en haar kind in gevaar brengt gezien zij niet meer wettelijk toegelaten is om op het Belgisch grondgebied te verblijven bij haar familie, wijst de Raad op wat volgt.

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

3.15. In deze zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

In voorliggende zaak betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.16. Wat dit laatste aspect betreft, moet worden vastgesteld dat, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing, de verzoekende partij nooit een legale verblijfsstatus heeft gehad in België, dat blijkt dat het gezinsleven zich afspeelde tijdens illegaal verblijf en dat de verzoekende partij zich bewust was van haar illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven. Het komt dus aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er in haar geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil zij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat niet blijkt dat het bestaande gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken door het nemen van de bestreden beslissing. Immers, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, was de verzoekende partij voorheen ook fysiek verwijderd van haar minderjarig Belgisch kind, daar zij op 12 juli 2016 gerepatriëerd werd naar het herkomstland en zij

op 3 januari 2022 terug opnieuw vermeld wordt op het adres van haar partner en Belgisch minderjarig kind.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, betwist de verwerende partij verder niet dat de verzoekende partij de ouder is van een Belgisch minderjarig kind, zijnde D.B.E. Zij heeft echter vastgesteld dat uit het dossier geenszins kan blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar kind blijkt te bestaan in die zin dat haar aanwezigheid in het Rijk werkelijk vereist is, dat het redelijk is te stellen dat mevrouw J. de primaire en continue zorgdrager voor het kind is en dat het kind reeds in het verleden haar vader fysiek niet in haar nabijheid heeft gehad en zij ook toentertijd contact met hem moest hebben onderhouden op andere manieren, dat niets belet dat de verzoekende partij desgevallend dus ook in de toekomst verder - desgevallend tijdelijk - vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met haar kind, dat uit niets in het dossier kan blijken dat zij de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat het kind gedwongen zou worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer zij haar verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten, dat het kind de Belgische nationaliteit heeft, dat nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder en al dan niet tijdelijk alleen te dragen, dat het redelijk is te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is, dat zij als Belgische immers ook gebruik kan maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang, enzovoort, dat het kind nog voldoende jong is om zich tijdelijk aan te passen en om contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de al dan niet tijdelijke afwezigheid van de vader, dat er niet wordt betwist dat het kind mogelijks een band heeft met de vader, dat echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven, het niet aannemelijk is dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder, dat nergens uit het dossier blijkt dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen, dat evenmin kan blijken dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België, dat niets uitsluit dat de moeder en het kind verder in België verblijven en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, dat dat op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg hoeft te staan, dat zij verder contacten kan onderhouden om zo haar vaderrol te kunnen (blijven) opnemen, dat niets immers uitsluit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan haar in het buitenland, minstens tot op het moment dat zij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en zij legaal kan terugkeren naar België, dat het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan om al deze redenen als zeer laag wordt ingeschat, dat uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, dat de scheiding tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon verre van absoluut is, dat het eerder gaat om een tijdelijke scheiding tot zij gevolg gegeven heeft aan het haar opgelegde inreisverbod, dat zij in tussentijd hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven, dat indien de verzoekende partij en mevrouw J. voldoende inspanningen daartoe leveren dit geen afbreuk hoeft te doen aan hun gezinsleven, dat nergens uit het dossier blijkt dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van haar kind te vrijwaren, dat uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor het kind niet op zich zou kunnen nemen, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en zij legaal kan terugkeren naar België.

Deze motieven tonen aan dat de verwerende partij in wezen is nagegaan in welke mate de bestaande gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken alsook of er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat deze gezinsbanden bij terugkeer van de verzoekende partij naar Turkije kunnen worden verdergezet.

Waar de verzoekende partij stelt dat het belang van het kind vereist dat een gezinsleven tot stand wordt gebracht, hetgeen zich dient te verwezenlijken door de toelating van een verblijfsvergunning en dat de verwerende partij, door het nemen van de thans bestreden beslissing, de familiale relatie tussen haar en haar kind in gevaar brengt, gaat zij voorbij aan voorgaande motieven waarin wordt gesteld dat niets uitsluit

dat de moeder en het kind verder in België verblijven en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest, dat dat op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg hoeft te staan, dat zij verder contacten kan onderhouden om zo haar vaderrol te kunnen (blijven) opnemen, dat niets immers uitsluit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan haar in het buitenland, minstens tot op het moment dat zij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en zij legaal kan terugkeren naar België. Aldus blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij het gezinsleven met haar kind kan onderhouden vanuit het land van herkomst zodat niet blijkt dat daarvoor een verblijfsvergunning vereist is noch dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing de familiale relatie van de verzoekende partij met haar kind in gevaar brengt, minstens maakt de verzoekende partij dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk. De verzoekende partij meent weliswaar dat de verwerende partij de noodzakelijkheid van een regelmatig, rechtstreeks contact tussen een vader en diens minderjarig kind minimaliseert en zo ver gaat te overwegen dat de moderne communicatiemiddelen zouden kunnen verhelpen aan het wegnemen van een vader van een kind maar maakt daarmee niet aannemelijk dat voornoemde motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM of met de rechtspraak van het EHRM zijn. De verzoekende partij maakt overigens evenmin aannemelijk dat de occasionele bezoeken van haar kind aan haar in het buitenland, waarvan sprake in de bestreden beslissing, onvoldoende rechtstreeks contact zouden zijn, nu uit de overige – niet weerlegde noch ontkrachtte - motieven van de bestreden beslissing blijkt dat nergens uit het dossier blijkt dat de (fysieke) aanwezigheid van de verzoekende partij in België onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voormelde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Evenmin maakt zij, gelet op het geheel van motieven die betrekking hebben op het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kind en op het hoger belang van het kind, aannemelijk dat er sprake zou zijn van een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij en haar kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

3.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.18. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.19. Gelet op wat vooraf gaat toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij *“door die verschillende artikels te schenden, haar verplichting tot formele motivering, welke vereist dat de motivering adequaat is, niet nakomt en zodoende ook artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 schendt”*.

3.20. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER